

Fővárosi Ítéltábla
4.Pf.21.005/2014/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Rézmovits és Poór Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Poór Rita ügyvéd) által képviselt felperesnek, a dr. Baffia Gergely ügyvéd által képviselt alperes ellen, ajánlás hatályon kívül helyezése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. április 15. napján kelt 28.P.20.895/2014/5. sorszámú ítélete ellen, a felperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes az A-PBT-A 11/2014. számú határozatában azt ajánlotta a felperesnek, hogy a fogyasztóval kötött áruvásárlási és szolgáltatási gyorskölcsön szerződésből ne érvényesítsen követelést. Az alperes ajánlását azzal indokolta, hogy a felperes a kölcsön folyósítása során megszegte a Ptk. 213. § (1) bekezdésének, a Hpt. 77. § (1) bekezdésének, valamint az üzletszabályzatának rendelkezéseit, nem adta át a fogyasztónak a kölcsönszerződés fogyasztó és az általa történő aláírása közötti időszakban módosult üzletszabályzatot, nem tájékoztatta az Fnytv. 6. § (3) bekezdésének 8. pontja szerint a THM-ről, továbbá a szerződéstől való elállás elfogadását teljesíthetetlen feltételhez kötötte.

A felperes keresetében az ajánlás hatályon kívül helyezését kérte jogszabálysértésre hivatkozással. Indokául előadta, hogy a fogyasztó az alperesi eljárásban nem módosíthatta volna kérelmét, ugyanis a hozzá intézett panaszában a szerződés érvénytelenségére hivatkozott, majd az alperesi eljárásban a szerződés felbontását kérte. A fogyasztónak az Üzletszabályzat C.5.1. és C.5.3. pontja értelmében a szerződés aláírásától, 2013. június 19. napjától számított 14 napon belül lett volna lehetősége az elállásra, azonban ilyen nyilatkozatot nem tett; a fogyasztó házastársa pedig a 2013. július 23-án érkezett beadványában a kölcsönszerződés érvénytelenségét állította. Hangsúlyozta, hogy a fogyasztó a kereskedő felé sem élt elállási jogával. Nem vonta kétségbe, hogy a kölcsön folyósítása korábban történt, mint a szerződés általa aláírt példányának a kérelmező részére történő megküldése, azonban ez a kérelmező jogát nem korlátozta. A teljes hiteldíj mutatóról való

tájékoztatást a fogyasztó pedig nem kérte. Kiemelte: a fogyasztó hozzátartozója - aki a kérelmet benyújtotta - érvényes meghatalmazással nem rendelkezett, az két hónap elteltével csatolta.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint eljárása és határozata megfelelt a jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Ítéletét azzal indokolta, hogy a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény (MNB tv.) 112. § (1) bekezdése értelmében a kérelem, illetve a válaszirat az eljárás során szabadon módosítható, vagy kiegészíthető, kivéve a törvényben írt eseteket. Így a fogyasztó az alperesi eljárásban nem volt elzárva a kérelem módosításától és ezen módosított kérelem alapján az alperes az eljárást lefolytathatta. Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a fogyasztó házastársának 2013. július 18-ai nyilatkozata a 213/2008. Korm. rendelet 4. § (2) bekezdésében foglaltak szerinti határidőben érkezett-e, azaz a fogyasztó a szerződéstől indokolás nélkül elállhatott-e. E körben utalt a felperesi Üzletszabályzat C.5.3. pontjára, amely a szerződéskötés napját határozza meg: azt a napot kell a szerződéskötés napjának tekinteni, amely napon az adós a szerződést aláírja, tehát a fogyasztó elkésztetten élt elállási jogával. Kiemelte az ítélet, hogy az alperesi eljárásban nem nyert bizonyítást, hogy az Üzletszabályzatot a kérelmező aláírta és átvette. Mivel az Üzletszabályzat aláírásra nem került, így az nem vált a szerződés részévé, ezért a szerződéskötés napja a Ptk. 213. § (1) bekezdése alapján határozható meg: az a nap, amikor a felperes által aláírt szerződés a fogyasztóhoz megérkezett. Annak megküldésére 2013. július 10. napján került sor, így a fogyasztó 2013. július 18-án kelt nyilatkozata határidőben érkezett. A fogyasztó a házastársa eljárását később jóváhagyta, szabályszerű meghatalmazást csatolt, ezért valamennyi nyilatkozata hatályosnak tekintendő. Hangsúlyozta, hogy nem volt jelentősége annak, hogy a fogyasztó mikor kapott tájékoztatást a THM-ről, így e kérdést a bíróság nem vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, kereseti kérelemével egyező döntés meghozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, miszerint a fogyasztó által a meghatalmazott útján tett első érvényes és hatályos nyilatkozat a kölcsönszerződéstől való elállásra vonatkozóan 2013. október 3-án kelt, így a kérelem elállásként nem, csupán felmondásként értelmezhető. Tévesnek tartotta az alperesnek a kérelem megváltoztatásával kapcsolatos előadását is, ugyanis a fogyasztó részéről a szerződés felbontása iránti kérelem nem került előterjesztésre. Hangsúlyozta, hogy a fogyasztó a módosított kérelemben előzetesen nem járt el nála, így a módosított kérelmet az alperes nem vizsgálhatta volna. Az alperes a semmisség megállapítására irányuló kérelmet önhatalmúlag minősítette a szerződés felbontására irányuló kérelemnek. Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 319-323. §-ai más-más jogkövetkezményt fűznek a szerződés felmondásához, illetve az attól való elállásához. Kifogásolta, hogy a fogyasztó házastársa meghatalmazás nélkül járt el, nem igazolva eljárása jogszerűségét. Álláspontja szerint tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy a felperesi Üzletszabályzat nem vált a szerződés részévé, mert azt a fogyasztó nem írta alá. E körben utalt a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt kölcsönszerződésre, miszerint az Üzletszabályzat, a Hirdetmény és az általános nyilatkozat rendelkezéseit a fogyasztó aláírta és tudomásul vette. Sérelmezte, hogy az alperes eljárásában a THM hiányát erre vonatkozó panasz hiányában az eljárás tárgyává tette.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel. Hangsúlyozta, hogy a fogyasztó kérelme a szerződéses kötelemből való szabadulására irányult, a fogyasztó nem rendelkezett jogi ismeretekkel a megszüntetés, elállás, felbontás tartalmi különbsége tekintetében, azokat szinonimaként kezelte. A

2013. július 18-án kelt levelében a kölcsönszerződés 15 napon belül történő felbontását kérte, a jogkövetkezmény iránti igénye pedig megegyezett az elállásra vonatkozó nyilatkozatában foglaltakkal. Kétségbe vonta, hogy a fogyasztó a kérelmét egyáltalán módosította volna. A felperesi Üzletszabályzat szerződés részévé válásával kapcsolatban kifejtett felperesi álláspontot tévesnek találta. A felperes a 2013. június 19-én kelt szerződéshez a 2013. július 1. napjától hatályos Üzletszabályzatát csatolta, amely a szerződés mellékletét nem képezhette, az nem kerülhetett a fogyasztó részére átadásra. A szerződéskötés időpontjában hatályos Üzletszabályzatot egyébként a felperes nem mellékelte. Az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy az Üzletszabályzatot a fogyasztó a szerződéskötéskor átvette. Utalt arra is, hogy az Üzletszabályzatnak a szerződés létrejöttének időpontjára vonatkozó szabálya (C.5.3. pont) eltér a Ptk. szabályaitól, figyelemfelhívás e körben nem történt. Az 1996. évi CXII. törvény (régi Hpt.) 77. § (2) bekezdése szerint a kölcsönszerződés kizárólag írásban köthető meg, így annak minden egyes dokumentuma írásos formát igényel, ezért a fogyasztónak az Üzletszabályzatot is alá kellett volna írnia, mivel az külön dokumentumban került rögzítésre. Így alaptalan azon felperesi hivatkozás, hogy a fogyasztó az elállási nyilatkozat megtételére vonatkozó határidőt elmulasztotta. A fogyasztó képviselőjének eljárásával kapcsolatban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

A fellebbezés nem alapos.

Az MNB tv. 112. § (1) bekezdése szerint az eljárás során a kérelem szabadon módosítható, illetőleg kiegészíthető. A fogyasztó házastársának a 2013. július 18. napján kelt, a felpereshez intézett kérelmében a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását kérte. Indokai között azonban arra is hivatkozott, hogy amennyiben a felperes a kölcsönszerződés felmondásáról őt nem értesíti, jogos igényét „hivatalos úton” fogja érvényesíteni. A fogyasztó az alpereshez írt kérelmében közte és a szolgáltató közötti egyezség létrehozását kérte, kezdeményezve a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetését. Hivatkozott továbbá a szerződés érvénytelenségére is, a szerződést a Ptk. 236. § (1) bekezdés a) pontja alapján megtámadta. 2014. január 8. napján az alperesi meghallgatáson úgy nyilatkozott, hogy a szerződés felbontását és nem a megszüntetését kéri. Az eljáró tanács ezt követően megállapította, hogy a fogyasztó a pénzügyi szolgáltatóhoz benyújtott panaszában a szerződés felbontását kéri. A 2014. január 28. napján tartott meghallgatáson a fogyasztó azt adta elő, hogy az előző meghallgatáson tett módosított kérelme szerint továbbra is a szerződés felbontását kéri. A Fővárosi Ítéltábla osztja az alperes és az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint nem várható el a laikus fogyasztótól kérelmének precíz, jogszabályoknak megfelelő pontos megfogalmazása, azonban egyértelmű, hogy kérelmében a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségétől kívánt mentesülni. Az eljárás során tett módosítás a fogyasztó kérelme tárgyában nem okozott olyan mértékű változást, amely szükségessé tette volna a jogvita pénzügyi szolgáltatóval történő előzetes egyeztetésének ismételt megkísérlését. Így nem volt akadálya annak, hogy az alperes a szerződés felbontására irányuló kérelem tárgyában folytassa le az eljárást.

Az eljáró bíróságoknak vizsgálnia kellett a fogyasztó, illetve a házastársa által bejelentett, tartalma szerint elállásnak minősülő kérelme jogkövetkezményeit. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a fogyasztó házastársa a felperes felé tett nyilatkozata és az alpereshez intézett kérelme előterjesztése során álképviselőként járt el. A fogyasztó a házastársának 2013. augusztus 23. napján meghatalmazást adott a kölcsönszerződéssel kapcsolatos valamennyi eljárásra, ezért a hozzátartozó által a felpereshez, valamint az alpereshez benyújtott kérelmet olyan nyilatkozatnak kellett tekintetni, amely az eljárást megindította.

A 213/2008. Korm. rendelet 4. § (2) bekezdésének alkalmazhatósága kérdésében a másodfokú

bíróságnak mindenk előtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy mely időpont tekinthető a szerződéskötés napjának. A felperes által csatolt 2013. július 1. napjától hatályos Üzletszabályzat C.5.3. pontja értelmében a szerződést azon a napon kell megkötöttnek tekinteni, amely napon az adós a szerződést aláírta.

A Ptk. 205/B. § (1) bekezdése értelmében az általános szerződési feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta. Nem vitás, hogy a fogyasztó által a 2013. június 19. napján aláírt kölcsönszerződés szerint a kölcsönszerződés további feltételeit a szerződés elválaszthatatlan részét képező Áruvásárlási és Szolgáltatási Gyorskölcsön Üzletszabályzata, a Hirdetmény és az általános nyilatkozatban foglaltak tartalmazzák, melyek rendelkezéseit az adós ismeri és tudomásul vette. Az idézett jogszabályhely nem ír elő olyan rendelkezést, miszerint az általános szerződési feltételeket a fogyasztónak át kell vennie, alá kell írnia, ennél fogva elegendő volt a felperesnek az Üzletszabályzathoz való hozzáférést a fogyasztó számára biztosítani. A fogyasztónak a kölcsönszerződésen tett jognyilatkozata bizonyítja az Üzletszabályzat mint általános szerződési feltétel megismerésének lehetővé tételét és egyben annak kifejezett elfogadását. Mindezek alapján minden kétséget kizáró módon megállapítható, hogy az Üzletszabályzat a kölcsönszerződés részévé vált.

Sem az alperesi eljárásában, sem a bíróság előtt lefolytatott eljárásban nem volt megállapítható a kölcsönszerződés felperes általi aláírásának időpontjában hatályos Üzletszabályzat C.5.3. pontjának szövege, ugyanis a felperes kizárólag a szerződés fogyasztó általi aláírását követően, 2013. július 1. napjától hatályos Üzletszabályzatot csatolta, amely a jelen jogvitában nem volt figyelembe vehető. Ezért a szerződéskötés időpontjának megállapítása során - eltérő ügyleti megállapodás hiányában - a Ptk. 213. § (1) bekezdésének diszpozitív szabálya volt az irányadó. Ezen rendelkezés értelmében a szerződés távollévők között akkor jön létre, amikor az elfogadó nyilatkozat az ajánlattevőhöz megérkezik. A nyilatkozat fogyasztó részére történő kézbesítésének időpontja nem bizonyított, azonban az nem kétséges, hogy azt a felperes 2013. július 10. napján küldte meg a fogyasztó részére. Tehát a fogyasztó házastársa által 2013. július 18. napján a felpereshez intézett elállási nyilatkozat a 213/2008. Korm. rendelet 4. § (2) bekezdésében írt határidőn belül érkezettnek tekintendő, amelyet az utóbb adott meghatalmazás hatályossá tett.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla nem látott lehetőséget az ajánlásnak az MNB tv. 116. § (3) illetve (4) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésére. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperes fellebbezési eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melyet a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint állapított meg.

Budapest, 2015. október 6.

. Németh László s.k.

a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelűl: